

Minde-Sang
i Anledning af
Den sørgelige Tildragelse, der indtraf
Den 7de Marts i Aaret 1816, da
Tillers Gaard og Kirke, tilligemed
nogle Mennesker og Kreature, bleve
begravne under Ruinerne

Efter Nogles Begjæring

forfattet

af

Anders R. Gylland.

Trykt i Trondhjem.

O! Verdnens Fader! Alt Du byder,
At skee efter dit Viisdoms Raad;
Dit store Alt et Vink adlyder,
Du blander Fryd med Suk og Graad;
Du lader Jordens Væxter bruse
Og lyde dine Faderbud,
Din Tordenarm kan Verdner knuse;
Thi vi er Støv, men du er Gud!

2.

Ja, om mit Øie var en Klippe,
Det maatte smelte hen i Graad,
Stenhaarde Hierter jo maae briste
Og blegned Kinder blive vaad:
At øine Tillers Gaard og Kirke,
Nedrevne iblandt Steen og Gruus;
Dens Jord oplod sin graadig Strube
Nedsvælgte Mennesker og Huus.

3.

O! Afgrunds-Svælg, du tog dit Bytte,
Retfærdig Almagt gav dig Bud;
Bortrev saavel fra Huus som Hytte
En Støtte for sin' Børn og Brud;
Graahærdet Olding Trøsten savner,
Paa Grusets Bred med Taarer staaer;
Ei Yngling meer sit Haab omfavner,
Men sukkende tilbage gaaer.

4.

Hvormange Hjerter Synet saarer,

Ømt lyder Faderløses Raab,
Ja Enkers og Forladtes Taarer
Gjør alt for ofte Kinder vaad;
Ulykkens Storm paa Hjertet banker,
Som Bølger paa en Klippe slaaer:
Ræk dem, o Almagt, Haabets Anker!
Da Trøst i deres Sorg de faaer.

5.

O Gud! du Trøstens Balsom skjenke!
Husval Enhver, som er forladt!
Og den frugtsommelige Enke,
Vær hendes Trøst i Sorgens Nat!
Det ømme Foster ved dit Hjerte,
Vil vække Sorg ved Faders Savn,
Og volde Moder dobbelt Smerte;
Benoni kaldes bør hans Navn.

6.

Er Siloa i varigt Minde,
Som atten dræbte, da Taarnet faldt,
Kan Tillers Ruin nogensinde
I Glemmebogen blive sat?

O nei, saalænge Dovres Tinde
Urokket staaer, skal Tillers Gruus
I Norden staae i varigt Minde,
At Tiller sank med Sions Huus.

7.

Var de strafværdig fremfor Andre,
Som fandt sin Grav blandt Stok og Steen?
O Nei! vi maae den Bane vandre,
Som er bestemt for vore Been.
Fra Grusets Bred den Stemme lyder
Til En og Hver: Dersom du ei
Gjør Bedring og din Daad fortryder,
Som jeg du vandrer Gravens Vei.

8.

Afbed, o Menneske! Din' Synder,
Mens Naadens Dør dig aaben staaer;
Naar Dommen fra Guds Huus begynder,
Hvo veed hvad Tid til Bod du faaer?
Maaske at Dødens hæse Stemme
Tilraaber os i denne Nat:
Er Olien tændt i Lampens Gjemme,

Om Dødens Budskab kommer brat.

9.

Træd hid du rige Mammons Slave,
Som stoler blot paa Verdens Guld!
Kast hen et Blik til Tillers Graver:
Der øiner du al Pragt er Muld;
Om du af Guldets Glands tør braske,
Din høihed ei vil holde Stand!
Din Rigdom er lakeret Aske,
Som Vindene bortsprede kan.

10.

Naar Gravens kolde Haand dig henter
Fra Tiden ud hen til sit Bo,
Forradnelsen sit Bytte venter,
En Grube mørk du til maa snøe;
Og naar alt Støv dig hilser Graven,
Fra den da ikke kjendes kan,
Der gik med Krykken og med Staven,
Ulæselig bli'r begges Navn.

11.

Byg Sions Mure i vort Norden!

O Gud! tilreed dens Kalk og Steen!

Beskyt den imod Uhelds-Torden!

Lad Christi Lære tales reen,

Saa Sions Vægter med sin Tunge

Strøer Dydens Sæd, og Christi Sind

Opstaaer hos Gamle og hos Unge!

O, Lad os derpaa lægge Vind.

12.

I Fædre, som af skaldet Alder

Paa Støvets Bane endnu gaaer,

Snart Eders Legems hytte falder,

Og I ved Banens Ende staaer;

Mens I kan røre Mund og Tunge,

Afbeed Jers Feil og glem dog ei:

Veileed, forman, paamind den Unge!

Byd dem at vandre Dydens Vei!

13.

Med Sjeleroe I gaae til Graven,

Naar Troens Lampe er i Stand,

Og glad nedlægge Vandrestaven,

At gaae fra dette Prøveland;
Bag Gravens Dække, for Guds Trone,
I Aanders Kor der juble skal,
Og nyde Seiers Krands og Krone,
Med deres Børn, som Gud dem gav.

14.

I Unge, som en Vei begynder:
Er fuld af Snarer for Jers Fod;
Naar ad dig vinker Last og Synder,
O! Gak da ei, men kæmp med Mod,
Strid Troens Strid, brug Bønnens Vaaben,
Saa du Klenodiet faae fat;
Da Himlens Dørre staaer dig aaben,
Og Seirens Krands din Himmelskat.

15.

I hver en Stand, i hver en Alder,
Hjelp Gud vi bruge Naadens Tid!
Og da, naar Død og Krav os kalder
Til Aanders Boe fra Kamp og Strid –
I Fredens Hjem, for Jesu Trone,
Den Stemme os tilraabe skal:

O! Tjener troe, her er din Krone!

O! hvilken Fryd blandt Aanders Tal.

Herre! Ryk os ikke bort midt i vor Daarlighed,
og lad os ikke døe med nogen uforladt Synd;
gjør os først, o Herre! Rene for dig; dernæst
tag os til dig i din egen Fredens Bolig.

Olding og Yngling.

I hvor du er, paa hvilket Sted,
hav Enden i din Tanke!
Gjør dig i Tide vel bered,
Paa Naadens Dør at banke;
Lad ingen Ting forhindre dig
At søge herren idelig,
I hvad du foretager.

Gud unde os saaledes kun
Bort Levnet at fremdrage,
At vi bered i sidste Stund
En glad Afskeed maae tage;
Og da befale Sjel og Aand

Udi vor Frelzers Jesu Haand,
Til tryg og sikker Gjemme.

Ønske.

Giv mig, O Jesu! Naaden din,
Jeg daglig maa opstande
Ved Poenitents af Synden min,
Og for dit Ansigt vandre!
Paa Dommedag jeg kan opstaae
Og ind udi dit Rige gaae,
Der evig med dig leve.